

pandes: sopandas en 2 acc.» d'Escrig, i això deu ser el terme de cotxeria). *Sopics* [S. XVIII, DAg.]. *Sopiques*. *Sopista* [Lab.].

Sopar v., com a substitut del ll. *cenare* etc., és un derivat propi del cat., el fr. (*souper*, on avui s'ha tornat 'ressopar, ressupó') i oc. *sopar*: aquí el tenim ja a princ. S. XIII, com a verb propi: «e Brunissens tenc son solatz / ab sos cavalliers plus privatx, / en son palais après *sopar* / tro que fon ora de colgar» (*Jaufré*, v. 3187), i també ja substantivat se'n cita algun cas potser del S. XIII («fo aparelhat lo *sopar* e *soperon* con gran aleghressa», text de Rayn. v, 266, d'una vida del nostre Guillem de Cabestany, que no gosaria garantir).

En llengua cat. s'escau que el podem documentar primer que enloc: «... inter *sopar* et dinar --- et dispensavit --- in civada un sester ---» en els comptes del palau comtal vallesà de Vilamajor, a. 1158 (Balari, *Oríg.*, 571); «3 sol., pex a *sopar*» a. 1262, en els comptes de la casa de Pere el Gran Infant (Soldevila, *Pere II*, vol. III, 433); «lo ric-hom anà a la dina --- e mès-la en la cambra del rey --- Quant lo rey hac *sopat* e tots los cavallers se'n foren anats, el rey se n'entrà --- e aquí él se despulà e ---», Desclot (*NCl.* II, II, 24,9). *L'ImuLC* el cita en un doc. de 1355, en la *Cròn.* del Cerimoniós etc. Cita de JRoig, v. 1655 a *SELVA*: «... *cenare*; lo qui no ha *sopat* ---; lo *sopar*: *cena*; *ressopar*: *comessatio*», OPou (*TbPu.*, 189); «staven dos hòmens lo dimarts de carnestoltes en una taverna, e stigueren *sopant* tro a miya nit», *Eiximplis* (Ag. I, 114). «Poc menjar al *sopar* --- trop menjar al dinar», Lluill, *Arbre Sci.* III, 152.

Diu que Joan de Serrallonga bandoler i proscrit, mentre sopava amb Donya Joana refugiat dalt d'un penyal que forma illa al mig del Ter, poc aigües amunt de Querós, observant que la tropa perseguidora se li havia infiltrat per la vora dreta i es veia ja el guspireig d'algun fusell al lluny per l'esquerra, agafant en sopols el cos de l'amada, d'un bot prodigiós va saltar el riu i, cingles amunt, s'embardissà cap als cims de Montdois: jo vaig visitar (ei! nedant) el Penyal del Mal-Sopar el 1925. Resta *sopar* d'ús general avui en tot el domini (*AlcM*; *BDC* xx, 191) fins al cap dels Pirineus (*sopá* Tavascan; *supá*, Tor de V. Ferrera, 1932-4; Benavarri, *BDC* VII, 78).

Sopada [1647 «pa estovat ab caldo» *DTo.*]; *sopador* [«s. del istiu» *DTo.* 1670]; oc. ant. *sopada* [Nimes, 1428, Rayn.]; *soparet* [DAg.]; *soparàs* [«els *soparassos* que feya l'han mort», Aguilonius dixit!]. *Sopamenta*. *Ensopar*.

Ressopar [1575, Onofre Pou, *Thesaurus Pu.*, supra] mall. *DAg.*; *ressoparet* [mall. *DAg.*]; *ressopada*; *ressopó* [c. 1880, Bosch de la Trinxeria, *DAg.*]; sembla que té raó Milàf en esmenar en *ressopó* el mot d'un romanço: «l' rectó / en porte un moltó / y acabat de *supó* / los feren un refresec bo» (*Romillo.*, 9.11, versió B, reco. a l'Esplugas de Fr.); és la denominació de la llengua comuna (= fr. *souper*, angl. *supper*), i popular, almenys a la major part, del Princ.; ross. *ressopet*: «ja sentia en Jaumet / que parlava de *ressopet*» (Sais-

set, *Perpiny.*, 31; crec recordar-lo també de la Vall d'Aran), però en diuen *revessega* a Manacor (*B DLC* XII, veg. *revesar*, *VERTIR*), i el *DAg.* reporta amb detalls la *xilimina* típica d'alguna zona d'Urgell (Oliola), mot curiós que deu sortir d'un **ciniminma* (amb *ci* > *xi* i dissim. de nasals) pron. que la majordona del rector (cf. el romanço citat i el passatge de Bosch de la Tr., citat pel *DAg.*) devia donar a una llatmada *cena minima* que oïa al seu complidor celebrant. Però hi ha golafres que hi recalquen un *rere-sopó*: *recalcandum* est! valga'm sant Sardanians Silvanus!

Sopalma, V. *sobalma* (BALMA) *Sopanda*, V. *PENJAR* (i *DCEC/DECH PENDER*) *Sopapa*, pres del fr. *soupape* id. [S. XVI], derivat de *PAP* (pròpiament copet al sotabarba) *Sopar*, V. *sopa* (i cf. *par*) *Sopasser*, V. *salpassar* (SAL) *Sopat*, V. *sopa* *Sopegada*, *sopegar*, V. *ensopegar*; afegim ací un altre ex. medieval de la forma etimològica *encepegar* (III, 375b18): «depuys, sies savi e no *encepegs* pus en semblants pegueses», *Decam.* IX, § 3, 520.7f. (trad. «non *incappi* più in queste sciocchezze») *Sopejar*, *soper*, *sopera*, *soperada*, V. *sopa* *Soperxada*, *soperxos*, semblen ser italianismes del personal portuari mallorquí (cf. *AlcM*).

Sopieta «cuestecica, cuestezuela, laderilla», *sòpia* «cuesta, ladera», sense altra garantia que Escrig 1851, deuen ser, doncs, mots locals de Llúria, resultant d'una alteració comarcal del val. corrent *sopalma* (BALMA), probt. per contaminació de *foieta* o *fobieta* (BOFIA, *fòbia*; no crec que hi hagi relació amb les variants en -p- d'aquest mot que cito en el II, 27a47 i ni amb *PÒPIA*); *AlcM* ho cita de segona mà, de mals diccs. que no hi posen accent.

Sopics, *sopiques*, V. *sopa* *Sopir*, V. *ensopir* *Sopista*, V. *sopa*

SÒPIT, ja s'explica i documenta a *ENSOPIR* (III, 380a59ss.). Suplemento. «La seva mare li va ben escalfar lo llit y, *sòpita*, tenint ab prou feynes los ulls oberts --- s'hi va deixar portar», Genís i Aguilar (1874, *Julita*, p. 116, no distingeix *o* de *o* gràficament). De Verdager no el trobo fins a versos de l'*Ail.* afegits el 1877-8: «donmia --- / si no és que, encara *sòpita*, ho somio», «rodant-li 'l seny en térbol, fantasiós, desvari, / s'en va, esvanida y *sòpita*, per terra, de genolls» (VII, 14.3; VIII, 37d); «sense acabar de perdre la relació de les idees, vaig entrar de nou en una mena de revellament *sòpit*, produït per remors estranyes»; «els cossos, abans entumits i *sòpits*, se reaccionaven per virtut d'aquell cordial licor»; «perdent les darres energies, y aquell esperit pràctic que tan gran l'havia fet en altre temps: aixís, abatut y *sòpit*, ha quedat lligat a la rerassaga de qualsevol Serra-Bruna», Mrn. Vayreda (*Carlinada* XI, 178; XIII, 222; *Sang Nova* IV, § 5, 281). També l'usà bastant JoCarner, i per més anòmala que fos en el bressol aquesta filla natural està dotada de matisat contingut.